

«Ὁ ἀδελφός μου δὲν μοι ἐπιτρέπει νὰ ἐργάζωμαι—καὶ λυποῦμαι πολὺ διὰ τὰς ἀντιρρήσεις του, διότι μοὶ φαίνεται σκληρὸν ἐκείνος νὰ ὑφίσταται ὅλους τοὺς κόπους ἐνῶ ἐγὼ μένω ἀργὴ κατ' οἶκον.»

«Ὑποθέτω ὅτι τοῦ ἀδελφοῦ ὑμῶν ἡ ἐνασχόλησις εἶναι φιλολογικοῦ χαρακτῆρος.»

«Μάλιστα, ἐργάζεται παρὰ τινι ἐφημεριδογράφῳ, σπανίως εἶναι ἐλεύθερος.»

«Ἄς ἐλπίζωμεν καλλιτέρας ἡμέρας. Ἡ παροῦσα δυναστεία ἀδύνατον νὰ διαρκέσῃ ἐπὶ μακρόν. Πόσον ὥραϊον κυνάριον!» (τὴν παρατήρησιν ταύτην ἐπέσπασε κυνάριον ἐξηπλωμένον παρὰ τὴν ἑστίαν.)

«Ναί,» εἶπεν ἡ Ἀντουανέττα, «ὁ δυστυχὴς Φίδως ὑπῆρξεν ὁ πιστὸς ἀκόλουθος τῆς φυγῆς ἡμῶν. Θὰ ἤμην ὅλως μονήρης κατὰ τὴν ἀπουσίαν τοῦ ἀδελφοῦ μου ἄνευ αὐτοῦ. Εἶναι ὁ μόνος σύντροφός μου».

Τοῦ κ. Δὲ Κλαίρὸν οἱ ὀφθαλμοὶ δὲν ἦσαν ἄεργοι διαρκούσης τῆς συνομιλίας μεταξὺ τῆς κομίσσης καὶ τῆς Ἀντουανέττας. Ἐπεθεώρησε τὸ δωμάτιον, καὶ πᾶν τὸ ἐμπεριεχόμενόν του, καὶ παρατήρησε μεταξὺ ἄλλων ἀξιοσημειώτων πραγμάτων τὰς ἐπιγραφὰς διαφόρων ἐπιστολῶν, ἐτοιμῶν διὰ τὸ ταχυδρομεῖον τῆς Γαλλίας.

«Πόσον λαμπρὰ ὁμοίότης!» ἀνεφώνησεν ἡ κόμισσα, ἀτενίζουσα πρὸς εἰκονίδιον τῆς πρώην βασιλίσσης. ὅπερ ἐκρέματο ἐπὶ τοῦ τοίχου.

«Ἡ βασιλίσσα ἦτο ἡ ἀνάδοχός μου,» εἶπεν ἡ Ἀντουανέττα, «ὁλίγας ἡμέρας πρὸ τοῦ θανάτου τῆς ἐδόθη τὸ εἰκονίδιον τοῦτο εἰς τὴν μητέρα μου.»

«Τῷ ὄντι!»

«Ἐἶδ' αὖτε ποτε τοσοῦτον μέγα ζωγράφημα ἐπὶ ἐλεφαντόδοντος;»

«Ἐπὶ ἐλεφαντόδοντος;»

«Θέλω τὸ δείξει εἰς ὑμᾶς. Εἶναι τι λίαν ἄξιοπερίεργον. Ἴδού! ἔστι αἱ τρίχες ὅπισθεν αὐτοῦ εἶναι τῆς βασιλίσσης. Ἡ Ἀντουανέττα